

DOSAR NR.

apel – calcul drepturi salariale -

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA I CIVILĂ
Î N C H E I E R E

Ședința publică din data de

Instanța constituită din:

Președinte:

Judecător:

Grefier:

Pe rol se află judecarea apelului declarat de pârâtul, *împotriva sentinței civile nr., pronunțată de Tribunalul – Secția I civilă – în dosarul nr.*, intimată fiind reclamanta *pentru membrii*

Desfășurarea ședinței de judecată a fost înregistrată cu mijloace tehnice audio în conformitate cu dispozițiile art. 231 alin. (4) Cod procedură civilă.

La apelul nominal făcut în ședința publică, *la strigarea cauzei la ordine*, se prezintă doamna, președinta, pentru intimații reclamanți, lipsă fiind părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul oral al cauzei de către grefierul de ședință, care prezintă, pe scurt, obiectul pricinii (*calcul drepturi salariale*), stadiul în care se află judecata acesteia (*apel-primul termen de judecată*), precum și faptul că se solicită judecata în lipsă. Învederează și faptul că, în faza procedurii de regularizare a cererii, reclamanta intimată a depus întâmpinare prin care a solicitat și judecarea cauzei în lipsă.

Fiind primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, instanța procedează la verificarea competenței, potrivit prevederilor art. 131 Cod procedură civilă și constată că este competentă general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 96 pct. 2 din Codul de procedură civilă și art. 269 din Legea nr. 53/2003, republicată, privind Codul muncii.

În temeiul dispozițiilor art. 219 alin. 1 Cod procedură civilă instanța procedează la identificarea numitei, sens în care acesta prezintă cartea de identitate, datele personale fiind consemnate în caietul grefierului de ședință.

Instanța reține că pentru termenul de astăzi s-au depus note de ședință din partea apelantului pârât și comunică un exemplar de pe aceste note de ședință reprezentantei intimătei reclamante.

Constată instanța că, prin aceste note de ședință, se arată faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat o hotărâre prealabilă (decizia 61/2022) cu privire la o chestiune de drept care interesează parțial cauza de față, respectiv stabilirea salariului de bază și a sporurilor prin raportare la Anexa 7 din Legea cadru nr. 153/2017, dar acea hotărâre a Înaltei Curți de Casație și Justiție privea personalul tehnic, economic și socioadministrativ din cadrul spitalelor publice finanțate integral din venituri proprii **în subordinea Ministerului Sănătății**. Spitalul Județean de Urgență face mențiunea că nu se încadrează într-o astfel de categorie, ca fiind spital care se finanțează integral din venituri proprii **în subordinea Consiliului Județean**, astfel că apreciază că ar trebui puse în discuție dispozițiile OUG nr. 62/2024, în sensul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se pronunța cu privire la aceeași problemă de drept, însă pentru cealaltă categorie de spitale, care nu se finanțează integral din venituri proprii și nu sunt în subordinea Ministerului Sănătății,

PENTRU CONFORMITATE CU
ORIGINALUL
GREFIER

dacă aceluiasi tip de personal tehnic, economic și socio administrativ (cum este și cazul reclamantilor din prezenta cauză – care activează în cadrul serviciului achiziții), stabilirea salariului de bază și a sporurilor se realizează tot prin raportare la Anexa 7 din Legea cadru nr. 153/2017.

Reprezentanta intimatei reclamante precizează că Spitalul de Urgență este supus reglementărilor Legii nr. 95/2006 - art. 169 alin. 3, art. 188 alin. 1 și art. 190, fiind o instituție publică finanțată integral din venituri proprii, aflată în subordinea Consiliului Județean Deci se încadrează corect și ca argumentarea Înaltei Curți de Casație din decizia nr. 61/2022.

Arată că reclamantii sunt salariați doar ai spitalului județean, ei neputând fi încadrați pe Anexa 8 la „Administrație” deoarece nu fac parte din această categorie. Atâta timp cât există Serviciul de Urgență SMURD al spitalului, care este subordonat direct Ministerului Sănătății și care primește sursă de finanțare și de la minister, iar acei salariați fac activitate și pentru acest serviciu, apreciază că sursa de finanțare este și din venituri proprii și de la Ministerul Sănătății. Toate spitalele din țară au încadrat acest personal tehnic administrativ, după apariția Legii nr. 153/2017, pe Anexa 7. A depus pentru acest termen și ultimele decizii ale Curții de Apel Constanța.

Prin urmare, apreciază că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept pusă în discuție.

Instanța reține că, din notele de ședință depuse pentru acest termen de judecată, rezultă clar că apelantul pârât dorește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OG nr. 62/2024, apreciind că sunt îndeplinite condițiile acestei ordonanțe de urgență, iar reprezentanta intimatei reclamante a pus concluzii în sensul că nu s-ar impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și rămâne în pronunțare cu privire la suspendarea cauzei și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție privind lămurirea chestiunii de drept.

CURTEA,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024: *„Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la *„necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui*

fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu impieteze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.”

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, sunt diferite de cele prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă.

Astfel, instanța apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului: „*completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita* Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Instanța opinează că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 Cod procedură civilă, întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

II. Expunerea succintă a cauzei:

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului sub nr. reclamantul pentru membrii, a chemat în judecată pârâțul Spitalul Județean de Urgență solicitând:

1. obligarea pârâtei să stabilească și să plătească salariul de bază pentru funcția îndeplinită de reclamant, în conformitate cu dispozițiile Anexei VII a Legii 153/2017.

2. obligarea pârâtei să stabilească și să plătească sporurile cuvenite reclamantilor în conformitate cu dispozițiile art. 9 și 10 ale Anexei VII a Legii 153/2017.

3. obligare pârâtei să plătească reclamantilor diferențele dintre drepturile salariale și sporurile încasate și cele cuvenite, în conformitate cu anexa VII a Legii 153/2017, pe ultimii 3 ani anterior datei introducerii prezentei acțiuni, drepturile restante urmând a fi actualizate în

funcție de coeficientul de inflație, aplicabil la data plății efective, la care se adaugă dobânda legală penalizatoare aferentă, începând cu data de la care se cuvin aceste drepturi și până la data plății efective.

În drept, își întemeiază acțiunea pe art. 28 din Legea nr. 62/2011, art. 9 din Legea nr. 153/2017, Anexa VII din Legea nr. 153/2017, art. 268 alin. 3 din C. Muncii și pe dispozițiile legale indicate în cuprinsul cererii.

Legal citat, pârâtul Spitalul Județean de Urgență a depus întâmpinare (filele 27-29 dosar), prin care a invocat excepția nulității cererii întrucât nu s-a depus dovada calității de reprezentant pentru reclamanți în forma prevăzută la art. 28 din Legea nr. 367/2022 privind dialogul social, așa cum este menționată la lit. b. Pe fondul cauzei, solicită respingerea cererii depusă de reclamanți.

2. Sentința pronunțată în primă instanță

Prin sentința civilă nr. din, Tribunalul a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârâtă cu privire la pretențiile anterioare datei de 31.05.2020 și a respins ca atare cererea pentru această perioadă; a admis în parte cererea astfel cum a fost precizată, formulată de reclamanta ; a obligat pârâtul Spitalul Județean de Urgență să plătească reclamanților, salariul de bază și sporurile cuvenite pentru funcția îndeplinită de fiecare în cadrul Serviciului TESA, în conformitate cu Anexa nr. VII din Legea nr. 153/2017; a obligat pârâtul să plătească reclamanților diferențele dintre drepturile salariale și sporurile încasate și cele cuvenite începând cu data de 31.05.2020 și până la data plății efective, drepturile restante urmând a fi actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală penalizatoare.

Pentru a hotărî astfel, pe fondul cauzei, tribunalul a reținut următoarele:

Reclamanții sunt salariații pârâtului Spitalul Județean de Urgență, în calitate de personal TESA.

Pârâtul a reîncadrat personalul angajat raportat la prevederile art. 36 și art. 38 din Legea nr. 153/2017. Modul de calcul al drepturilor salariale ale reclamanților a fost stabilit conform funcției și gradației în baza Legii nr. 153/2017, Anexa nr. VIII , Cap. II, pct. B.

A reținut instanța că, aplicarea Legii nr. 153/2017 – în vigoare cu data de 01.07.2017, s-a realizat în mod etapizat, conform art. 38 din lege, articol care a prevăzut: o menținere în plată a drepturilor salariale la nivelul acordat pentru luna iunie 2017 pentru perioada 01 iulie 2017 - 31 decembrie 2017 (alin. 2), creșteri salariale cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017 începând cu 01 ianuarie 2018 (alin. 3) și creșteri salariale cu 1/4 din diferența dintre salariul prevăzut de lege pentru anul 2022 și salariul din luna decembrie 2018 pentru perioada 2019 - 2022 (alin. 4). Astfel, potrivit disp. art. 38 alin. 4 din Legea nr. 153/2017, „(4) În perioada 2019 - 2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h)”.

A reținut instanța și dispozițiile disp. art. 9 și 12 din Legea nr. 153/2017.

În anexele la Legea nr. 153/2017 nu există categoria „personal TESA”, salarizarea fiind dispusă pe familii ocupaționale, categorii de instituții, funcții și categorii de funcții, nu pe compartimente.

Pârâtul se organizează și funcționează în conformitate cu prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art. 190 alin. 1 (Cap. IV - Finanțarea spitalelor) din Legea 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății - republicată, „spitalele publice se finanțează integral din venituri proprii și funcționează pe principiul autonomiei financiare. Veniturile proprii ale

spitalelor publice provin din sumele încasate pentru serviciile medicale, alte prestații efectuate pe bază de contract, precum și din alte surse, conform legii”.

Prin urmare, raportat la reglementările mai sus citate, instanța a reținut că unitatea medicală pârâtă este o instituție publică finanțată integral din venituri proprii, motiv pentru care, în ceea ce privește personalul fără specialitate medicală, îi sunt aplicabile prevederile Anexei nr. VII la Legea nr. 153/2017, „Reglementări specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”.

Tribunalul a făcut trimitere la prevederile art. 36 alin. 3 și 4 din Legea nr. 153/2017.

Instanța a reținut și Decizia nr. 61/2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că: „în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, salarizarea personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății, se realizează potrivit anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017”.

Pe cale de consecință, salarizarea reclamanților a fost stabilită în mod eronat, deoarece, potrivit funcțiilor acestora și specificului unității angajatoare, salarizarea ar fi trebuit să le fie stabilită prin raportare la prevederile Anexei nr. VII art. 2 și art. 4 din Legea nr. 153/2017, motiv pentru care instanța a constatat că cererea reclamanților este întemeiată.

Pentru aceste considerente, Tribunalul a admis cererea astfel cum a fost precizată, obligând pe pârâtul Spitalul Județean de Urgență să le plătească salariul de bază și sporurile cuvenite pentru funcția îndeplinită de fiecare în cadrul Serviciului TESA, în conformitate cu Anexa nr. VII din Legea nr. 153/2017.

3.Calea de atac exercitată în cauză

Pârâtul Spitalul Județean de Urgență formulează apel împotriva sentinței civile nr. pronunțată de Tribunalul, prin care solicită admiterea apelului, rejudecarea fondului și respingerea acțiunii formulată de reclamanți, pentru următoarele motive:

Având în vedere că reclamanții nu au precizat articolele din Anexa VII din Legea nr. 153/2017 pe care își întemeiază pretențiile privind salariile de bază, instanța de judecată a admis acțiunea fără să stabilească articolele din Anexa VII din Legea nr. 153/2017 în baza cărora s-ar putea stabili salariile de bază, deși legiuitorul reglementează diferit salariile de bază, astfel:

- ale personalului de execuție din autoritățile și instituțiile publice aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului — art. 1;
- ale personalului de execuție din instituțiile publice aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea celorlalte organe de specialitate ale administrației publice locale — art. 2;
- ale funcțiilor de conducere din autoritățile și instituțiile publice prevăzute la art. 1;
- ale funcțiilor de conducere din instituțiile publice prevăzute la art. 2.

Deși reclamanții au precizat articolele din Anexa VII din Legea nr. 153/2017 pe care își întemeiază pretențiile privind sporurile (art. 9 și 10 din cap. II Sporuri și alte drepturi Anexa VII), instanța de judecată a admis acțiunea fără să stabilească articolele din Anexa VII din Legea nr. 153/2017 în baza cărora s-ar putea calcula sporurile la salariile de bază.

Arată că a detaliat instanței de fond că reîncadrarea personalului începând cu 01.07.2017 într-o unitate sanitară a fost prevăzută de legiuitor la art. 28 și art. 36 din Legea nr. 153/2017.

PENTRU CONFORMITATE CU ORIGINALUL
GREFIER

Or, conform acestor dispoziții, ca regulă, domeniul de activitate al instituției stabilește automat și anexa de încadrare a salariatului, prin identificarea funcției deținute de angajat în cadrul familiei ocupaționale vizate.

Ținând cont de faptul că Anexa nr. VII nu prevede funcții, ci doar nivel de studii, denumiri de funcții fiind doar pentru cele de conducere, în condițiile în care domeniul de activitate al unității angajatoare este cel specific familiei ocupaționale Sănătate, Anexa de încadrare a personalului său va fi de regulă anexa II, în timp ce personalul având funcții necesare bunei funcționări, dar neregăsite în anexa II, va fi încadrat potrivit anexei în care aceste funcții sunt regăsite, în cadrul altor Familii ocupaționale.

Iar funcțiile reclamanților se regăsesc în Anexa VIII — Administrație. Familia ocupațională de funcții bugetare "Administrație" care include atât personalul din compartimentele de contabilitate, financiar, aprovizionare, investiții angajat în oricare din instituțiile cu personal salarizat din fonduri publice, după cum rezultă din Anexa VIII cap. II lit. B, dar și alte categorii de funcții comune din sectorul bugetar, cum ar fi personalul plătit din fonduri publice care desfășoară activitate de secretariat-administrativ, gospodărire, întreținere, reparații și de deservire, conform Anexei VIII cap. II lit. C.

Recunoașterea încadrării acestor funcții în Anexa VIII o face tot legiuitorul prin HG nr. 917/2017 - Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare "Administrație" din administrația publică centrală, art. 2 alin. (2) - acest regulament-cadru se aplică și personalului prevăzut la pct. B de la cap. II din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, angajat în unitățile sanitare subordonate autorităților administrației publice locale, de unde rezultă implicit că și personalul angajat în unitățile sanitare subordonate instituțiilor centrale cu rețea sanitară proprie este prevăzut la pct. B de la cap. II din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017.

În baza acestor prevederi legale consideră că reîncadrarea și implicit salarizarea personalului non-medical din spital s-a făcut corect conform dispozițiilor art. 36 alin. 1, 2, art. 38 din Legea nr. 153/2017.

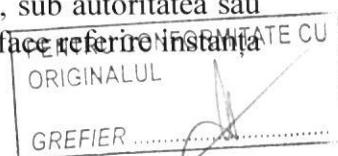
Din punctul de vedere al finanțării spitalului, chiar dacă spitalul este calificat drept instituție finanțată integral din venituri proprii din perspectiva modalității de organizare a bugetului de venituri și cheltuieli, aceste venituri provin din bugetul consolidat.

Conform Legii speciale nr. 95/2006, activitățile de asistență de sănătate publică se finanțează:

- de la bugetul de stat,
- de la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate (FNUASS) care este un fond special (din care se achită de ani de zile spitalelor publice cheltuieli salariale prin transferuri),
- de la bugetele locale,
- din venituri proprii,
- fonduri externe rambursabile și nerambursabile,
- contracte cu terți,
- precum și din contribuții personale și plăți directe, după caz, potrivit legii, legiuitorul făcând distincție între veniturile proprii și veniturile de la bugetul FNUASS ale spitalelor publice.

Din aceste considerente, activitățile spitalelor publice nu pot fi considerate ca fiind finanțate integral din venituri proprii obținute în baza contractelor de prestări service încheiate cu casele de asigurări de sănătate.

Decizia ÎCCJ nr. 61/2022 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile cu referire la spitale publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății conform H.G. nr. 144/2010, la care face referire instanța

de fond, nu poate fi aplicabilă prezentei cauze întrucât Spitalul Județean de Urgență nu face parte din această categorie.

Apelantul face trimitere la HG nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății Anexa 2 unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea sau sub autoritatea Ministerului Sănătății.

Spitalul Județean de Urgență, începând cu anul 2010, este unitate sanitară publică cu paturi pentru care s-a transferat managementul asistenței medicale către autoritățile administrației publice locale — Consiliul Județean, conform OUG 162/2008 și HG 529/2010.

Per total, se poate observa că sursa de inspirație pentru reținerile instanței de fond a fost sentința nr. 1925/2023 a Tribunalului Iași, hotărâre de la baza cererii de chemare în judecată și răspunsului la întâmpinare depuse de reclamanti, fără ca instanța de fond să menționeze motivele respingerii apărărilor spitalului.

4. Apărările formulate în cauză

Intimata reclamantă, în conformitate cu prevederile art. 28 din Legea nr. 62/2011, *formulează întâmpinare* la apelul pârâtului Spitalul Județean de Urgență, prin care solicită respingerea apelului ca nefondat și menținerea sentinței ca fiind temeinică și legală pentru următoarele considerente:

Așa după cum a arătat în cererea de chemare în judecată și pe baza tuturor actelor depuse la dosarul cauzei, a solicitat încadrarea și salarizarea reclamanților conform Anexei 7 - art. 2, art. 4, art. 6 din Legea 153/2017, plata diferențelor de drepturi salariale neacordate în conformitate cu Anexa 7 din Legea 153/2017, pentru perioada cuprinsă până la data emiterii actului adițional la contractul individual de muncă privind salariul de bază modificat, actualizate cu rata inflației și dobânda legală datorată până la data plății efective. În prezent, încadrarea reclamanților în conformitate cu Legea 153/2017 s-a realizat prin aplicarea prevederilor din Anexa VIII, Cap. II, lit. B și C, respectiv lit. B - Alte unități bugetare de subordonare central și locală, precum și din compartimente de contabilitate, financiar, aprovizionare, investiții și lit. C. Alte funcții comune din sectorul bugetar.

Anexa VIII a Legii 153/2017 reglementează salariile corespunzătoare Familiei Ocupaționale de Funcții Bugetare, Administrație, însă personalul TESA din cadrul Spitalului Județean de Urgență aparține categoriei de personal din autoritățile și instituțiile publice finanțate din venituri proprii aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialități ale administrației publice centrale și locale, spitalul aflându-se în subordinea Consiliului Județean

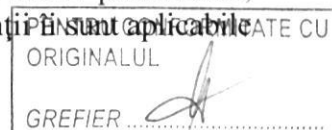
Însă reclamanții se află sub incidența dispozițiilor art. 36 alin. 3 care fac trimitere la Anexa VII. Spitalul pârât este supus reglementărilor din Legea nr. 95/2006 - art. 169 aliniat 3 și a dispozițiilor art. 188 aliniat 1 și art. 190.

Reclamanții sunt angajații unei unități sanitare — spital, iar încadrarea și salarizarea lor intră sub incidența Anexei 7 din Legea-cadru 153/2017 și a prevederilor art. 7.

Conform H.G. nr. 529/2010, spitalul pârât este unitate sanitară publică cu personalitate juridică, aflată în subordinea Consiliului Județean și funcționează în conformitate cu prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare.

Intimata reclamantă face trimitere la dispozițiile art. 171 alin. 3 și 4 din Legea nr. 95/2006. În ceea ce privește salarizarea personalului fără specialitate medicală intimata invocă dispozițiile cuprinse în art. 36 din Legea cadru nr. 153/2017 cu denumirea marginală „Reîncadrarea personalului”.

Prin urmare, Spitalul Județean de Urgență este o instituție publică finanțată integral din venituri proprii aflată în subordinea Consiliului Județean, motiv pentru care, în ceea ce privește personalul fără specialitate medicală cum sunt reclamanții, ~~dispozițiile~~ **dispozițiile** sunt aplicabile

prevederile art. 36 alin. 3 care prevăd salarizarea conform Anexei nr. VII la Legea nr. 153/2017.

Ca urmare, o salarizare a personalului bugetar non-medical din cadrul „instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii” urmează a se raporta, în funcție de studiile personalului în cauză, la dispozițiile art. 7 și 8 din capitolul I al anexei nr. VII.

Ca argumentare aduce și decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 61 din 17.10.2022 în dosarul nr. 1545/1/2022, prin care s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași - Secția litigii de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. 3631/99/2021 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că: „în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și ale art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice cu modificările și completările ulterioare, salarizarea personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice finanțate integral din venituri proprii aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății, se realizează potrivit anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017.”

Prin urmare, consideră că salarizarea membrilor de sindicat a fost stabilită în mod eronat, deoarece potrivit funcției acestora și specificului unității angajatoare, salarizarea ar fi trebuit să fie stabilită prin raportare la prevederile Anexei nr. VII din Legea nr. 153/2017.

Având în vedere dispozițiile legale menționate anterior precum și faptul că instituția pârâtă nu a procedat la aplicarea corectă a Legii nr. 153/2017 în ceea ce privește reclamații începând cu 01/1/2018, solicită respingerea apelului ca nefondat.

În drept, invocă art. 28 din Legea 62/2011, art. 9 din Legea 153/2017, Anexa 7 din Legea 153/2017, art. 268, alin. 3 din CM și pe dispozițiile legale indicate în cuprinsul întâmpinării.

5. Probatoriul încuviințat și administrat în calea de atac

În apel nu s-au administrat probe noi.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemelor de drept:

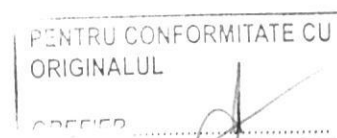
Prin notele de ședință depuse pentru termenul de judecată din 9 octombrie 2024, apelantul pârât Spitalul Județean de Urgență subliniază următoarele:

a. Instanța de judecată a admis acțiunea fără să stabilească articolele din Anexa VII din Legea nr. 153/2017 în baza cărora s-ar putea stabili salariile de bază;

b. Instanța de judecată a admis acțiunea fără să stabilească articolele din Anexa VII din Legea nr. 153/2017 în baza cărora s-ar putea calcula sporurile la salariile de bază.

c. Instanța de fond nu a ținut cont că Anexa nr. VII din Legea nr. 153/2017 nu prevede funcții, ci doar nivel de studii, iar funcțiile reclamanților se regăsesc în Anexa VIII — Administrație. Familia ocupațională de funcții bugetare "Administrație" cap. II lit. B și cap. II lit. C. Recunoașterea încadrării acestor funcții în Anexa VIII o face tot legiuitorul prin HG nr. 917/2017 conform căreia acest regulament-cadru se aplică și personalului prevăzut la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, angajat în unitățile sanitare subordonate autorităților administrației publice locale, de unde rezultă implicit că și personalul angajat în unitățile sanitare subordonate instituțiilor centrale cu rețea sanitară proprie este prevăzut la pct. B de la cap. II din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017.

d. Instanța de fond a reținut că reclamații au calitatea de personal TESA. Arată că pentru domeniul sănătate noțiunea de personal TESA nu există în actele normative în vigoare referitoare la salarizare (Legea nr. 153/2017, actele normative anuale de aplicare a Legii nr. 153/2017, hotărârile de guvern privind sporurile). Există însă noțiunile de personal tehnic, economic, informatică, administrativ și de deservire, secretariat-administrativ, gospodărire, întreținere-reparații, contabilitate, financiar, aprovizionare, investiții la Anexa VIII cap. II lit. B și cap. II lit. C din Legea nr. 153/2017

e. Instanța de fond reține că spitalul este o instituție publică finanțată integral din venituri proprii funcționând pe principiul autonomiei financiare. Autonomie financiară = situația unui serviciu cu gestiune financiară independentă de aceea a organului care l-a creat și care îl controlează. Conceptul de autonomie financiară este capacitatea unei persoane de a lua decizii legate de veniturile, cheltuielile și nivelul de îndatorare al acesteia. Așa cum a precizat, spitalul este finanțat de la bugetul de stat, de la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate (FNUASS) care este un fond special (din care se achită de ani de zile spitalelor publice cheltuieli salariale prin transferuri), de la bugetele locale, din venituri proprii, fonduri externe rambursabile și nerambursabile, contracte cu terții, precum și din contribuții personale și plăți directe, după caz, potrivit legii, astfel că activitățile spitalelor publice nu pot fi considerate ca fiind finanțate integral din venituri proprii. Însuși legiuitorul face distincție între veniturile proprii și veniturile de la bugetul FNUASS ale spitalelor publice.

f. Instanța de fond a reținut și Decizia nr. 61/2022, dar această decizie nu poate fi aplicabilă întrucât face referire la spitale publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății conform H.G. nr. 144/2010, act normativ care specifică clar unitățile aflate în subordinea sau sub autoritatea Ministerului Sănătății. Or, Spitalul Județean de Urgență nu face parte din această categorie, este conform HG 52/2012 unitate sanitară publică cu paturi, cu personalitate juridică, al cărui management a fost preluat de către Consiliul Județean conform OUG 162/2008 și HG 529/2010.

g. După emiterea Deciziei ÎCCJ nr. 61/2022, prin MINUTA Întâlnirii președinților secțiilor pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale București, 23-24 noiembrie 2022, s-a concluzionat că, problema de drept dezbătută (Încadrarea salarială a personalului TESA care activează în cadrul unei instituții publice finanțate integral din venituri proprii) își menține actualitatea în ceea ce privește personalul angajat în cadrul spitalelor care nu sunt în subordinea Ministerului Sănătății.

Prin urmare, consideră că în cauză pot fi aplicate dispozițiile OUG 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, întrucât Decizia ÎCCJ nr. 61/2022 aduce lămuriri doar în privința salarizării personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății.

Prezentă la termenul de judecată din 9 octombrie 2024, reprezentant, a arătat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept pusă în discuție.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată:

*Chestiunea de drept în discuție în prezenta cauză o constituie modalitatea de reîncadrare și salarizare a personalului TESA din Spitalele finanțate din venituri publice, dar care **nu se află în subordinea**, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății (respectiv nu se regăsesc în Anexa 2 din HG nr. 44/2010) - potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 sau potrivit anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017 prin asimilarea situației acestora cu cea a personalului tehnic din Spitalele finanțate din venituri publice, dar care **se află în subordinea**, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății (astfel cum s-a stabilit prin Decizia ÎCCJ nr. 62/2022 dată în dezlegarea unei chestiuni de drept).*

În cauză, cu privire la problema de drept supusă dezbaterii au fost identificate:
Decizia ÎCCJ nr. 62/2022 dată în dezlegarea unei chestiuni de drept, Minuta Întâlnirii

PENTRU CONFORMITATE CU ORIGINALUL
GREFIER

președinților secțiilor pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale București, 23-24 noiembrie 2022 (punctul 5 pe ordinea de zi la secțiunea litigii de muncă).

S-au conturat două opinii:

*Într-o primă opinie se consideră că reîncadrarea și salarizarea personalului TESA din Spitalele finanțate din venituri publice, dar care **nu se află în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății** (respectiv nu se regăsesc în Anexa 2 din HG nr. 44/2010) se face potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, în cauză nefiind aplicabilă Decizia ÎCCJ nr. 62/2022 care se referă la o altă categorie de personal.*

În sprijinul acestei opinii se are în vedere că Anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 vizează „Familia Ocupațională de Funcții Bugetare „Administrație””, în timp ce Anexa nr. VII la Legea nr. 153/2017 vizează „Reglementări specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”.

Filosofia salarizării unitare propusă de Legea nr. 153/2017 are la bază criterii legate de domeniul de activitate al instituției și familia ocupațională aferentă. Anexa în care se încadrează personalul e stabilită în principal în funcție de domeniul de activitate al instituției și familia ocupațională aferentă, iar apoi în raport de identificarea funcției în cadrul anexei.

Spitalul Județean de Urgență, începând cu anul 2010, este unitate sanitară publică cu paturi pentru care s-a transferat managementul asistenței medicale către autoritățile administrației publice locale — Consiliul Județean, conform OUG 162/2008 și HG 529/2010.

Potrivit art. 170 din OUG 57 din 2019 privind Codul administrativ: Consiliul județean este autoritatea administrației publice locale, constituită la nivel județean pentru coordonarea activității consiliilor comunale, orașenești și municipale, în vederea realizării serviciilor publice de interes județean și prin urmare, nu face parte din organele de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului la care se referă Anexa VII la Legea nr. 153/2017.

Prin urmare, reîncadrarea acestei categorii de personal se va face conform Anexei VIII la Legea nr. 153/2017, în cauză nefiind aplicabile cele reținute prin Decizia ÎCCJ nr. 62/2022 care vizează o altă categorie de spitale decât cea care din care fac parte reclamanții.

Se mai apreciază că recunoașterea încadrării acestor funcții în Anexa VIII o face tot legiuitorul prin HG nr. 917/2017 - Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală, art. 2 alin. (2) - acest regulament-cadru se aplică și personalului prevăzut la pct. B de la cap. II din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, angajat în unitățile sanitare subordonate autorităților administrației publice locale, de unde rezultă implicit că și personalul angajat în unitățile sanitare subordonate instituțiilor centrale cu rețea sanitară proprie este prevăzut la pct. B de la cap. II din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017.

*Într-o a doua opinie, se consideră că reîncadrarea personalului TESA din Spitalele finanțate din venituri publice, dar care **nu se află în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății** (respectiv nu se regăsesc în Anexa 2 din HG nr. 44/2010) se face potrivit anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017 **prin asimilarea situației acestora***

cu cea a personalului tehnic din Spitalele finanțate din venituri publice, dar care se află în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății (astfel cum s-a stabilit prin Decizia ÎCCJ nr. 62/2022 dată în dezlegarea unei chestiuni de drept).

În anexele la Legea nr. 153/2017 nu există categoria „personal TESA”, salarizarea fiind dispusă pe familii ocupaționale, categorii de instituții, funcții și categorii de funcții, nu pe compartimente.

Pârâtul se organizează și funcționează în conformitate cu prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art. 190 alin. 1 (Cap. IV - Finanțarea spitalelor) din Legea 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății - republicată, „spitalele publice se finanțează integral din venituri proprii și funcționează pe principiul autonomiei financiare. Veniturile proprii ale spitalelor publice provin din sumele încasate pentru serviciile medicale, alte prestații efectuate pe bază de contract, precum și din alte surse, conform legii”.

Prin urmare, raportat la reglementările mai sus citate, se poate reține că unitatea medicală pârâtă este o instituție publică finanțată integral din venituri proprii, motiv pentru care, în ceea ce privește personalul fără specialitate medicală, îi sunt aplicabile prevederile Anexei nr. VII la Legea nr. 153/2017, „Reglementări specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”.

Anexa nr. VII cuprinde reguli specifice de determinare a salarizării personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, respectiv pentru personalul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, aplicarea dispozițiilor acestuia neputând fi extinsă și în cazul altor categorii de personal dintre cele prevăzute la art. 2.

Drepturile salariale pentru Familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială” sunt reglementate în mod expres în anexa nr. II pentru personalul medical, anexă care însă nu cuprinde și dispoziții pentru funcțiile specifice compartimentelor de contabilitate, financiar, aprovizionare etc., așadar pentru personalul nonmedical – tehnic, economic și socioadministrativ, caz în care revine angajatorului obligația de a proceda la re/încadrare și salarizare potrivit legii.

Ținând cont și de prevederile Legii nr. 95/2006, de împrejurarea că unitatea medicală pârâtă este o instituție publică finanțată integral din venituri proprii, sub autoritatea Consiliului Județean, de dispoziția imperativă din art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 care impune ca salarizarea personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii să se realizeze potrivit anexei nr. VII la legea-cadru, se apreciază în această opinie că în ceea ce privește personalul fără specialitate medicală (cum sunt reclamanții) sunt aplicabile prevederile Anexei nr. VII la Legea nr. 153/2017, „Reglementări specifice personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, din cele aflate în coordonarea prim-ministrului, precum și din cele aflate sub controlul Parlamentului”.

În această opinie se arată că se pot aplica prin asemănare și cele reținute prin Decizia nr. 61/2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că: „în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, salarizarea personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub

PENTRU CONFORMITATE CU
ORIGINALUL
GREFIER

autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății, se realizează potrivit anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017”.

*Față de cele expuse mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, Curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și ale art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, salarizarea personalului tehnic, economic și socioadministrativ din cadrul spitalelor publice finanțate integral din venituri proprii, **dar care nu se află în subordinea**, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății (**respectiv nu se regăsesc în Anexa 2 din HG nr. 44/2010**), se realizează potrivit anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017.*

În temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Potrivit art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta încheierea se va transmite prin e-mail tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în cale de atac, procese în aceeași materie.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și ale art. 36 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, salarizarea personalului tehnic, economic și socio-administrativ din cadrul spitalelor publice finanțate integral din venituri proprii, **dar care nu se află în subordinea**, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Sănătății (**respectiv nu se regăsesc în Anexa 2 din HG nr. 44/2010**), se realizează potrivit anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017.

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării sesizării. Dispune aducerea la cunoștință a prezentei încheieri conducerii Secției I Civilă a Curții de Apel Suceava și transmiterea prin e-mail tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze procese în aceeași materie, în primă instanță sau în cale de atac.

În temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

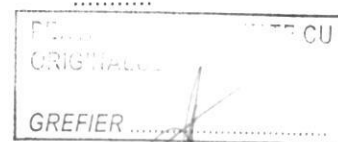
Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din data de azi, 09.10.2024.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

Red.
Tehnodact.
2 ex/10.10.2024